

Zítva
začnu
nouý
život!

Gilles Legardinier

Zítřka
začnu
nouý
život!

Gilles Legardinier

2012

DOMINO

Copyright © 2011 by Éditions Fleuve Noir,
Département d'Univers Poche
Translation © 2012 by Slavomír Míča
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z francouzského originálu DEMAIN, J'ARRÊTE,
vydaného nakladatelstvím Éditions Fleuve Noir, Paříž 2011,
přeložil Slavomír Míča
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Alice Chocholoušková
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Denisa Jánská
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-764-2

1. kapitola

Znáte někoho, kdo na oslavu svého rozvodu uspořádá večírek? Já ano. Obvykle oslavují spíš budoucí manželé. O víkendu slyšíte jejich auta troubit, když jedou v koloně z radnice. Po rozlučce se svobodou jich po ulicích chodí celé zástupy a jsou legračně oblečení nebo polonazí. Za ohlušujícího rámusu předvádějí všem těm nudným lidem okolo sebe radost, s níž se loučí se svobodou – a to leckdy až po pětatřicítce... Než uběhne první rok, 19 % z nich se podle statistik rozvede. To už nikdo nehází konfety. Až na Jérôma.

Na jeho prvních dvou svatbách jsem nebyla, na té třetí už ano. Tři svatby a tři rozvody ve dvaatřiceti, to už ve vás budí hodně otázek. Příslloví přece říká: „Po druhém ztroskotání už na moře znovu nevypluješ.“ Lidová moudrost neriskovala použití vyšší číslovky.

Mezi námi, Jérômův rozvodový večírek mi přijde mnohem vydařenější než jeho svatební hostina. Nikdo se tady nepřetvařuje ani nepředvádí, není třeba dodržovat povinná snobská pravidla. Můžu se vykašlat na příliš úzké šaty i na lodičky s tak nechutně vysokými podpatky, že kdybych spadla, mohla bych se klidně zabít. Nikdo pokorně nežádá o příspěvek na obnovu kostela. Není tu žádné sváteční menu s jídly, která plavou v nestravitelných

omáčkách, a už vůbec žádné přiblblé vtípky strýčka Gérarda, kterého navíc ani nikdo nepozval. Jsou tady jen lidi, které má Jérôme rád a před kterými se nestydí říct: „Zase to nevyšlo, ale s vámi je mi dobře.“ Myslím, že jsem dokonce mezi hosty zahlédla i jeho první ženu.

Takhle jsem se jednu říjnovou sobotu ocitla v pěkném bytě přeplněném lidmi, kteří se upřímně baví díky Jérômovi. Ještě je brzy, tak se na sebe jen usmíváme a náhodně spolu prohodíme pár slov. Panuje tu taková surrealistická, a přitom uvolněná atmosféra, ve které všichni mluví o tom, co ve svém životě pokazili a čeho litují. Člověk by si mohl myslet, že jde o zpovědi členů „Klubu ztroskotanců“. Jérôme zahájil večírek proslovem:

„Díky všem, že jste přišli. Není co slavit, leda tak mou velkou radost, že vás znám. Všichni patříte do mého života. Pro jistá individua bych rád hned na začátku upřesnil, že dárky, které jste mi přinesli, se nebudou proplácet. Jak vidíte, dnes na sobě nemám hezký oblek. Už nepočítám s tím, že mi přispějete na svatební cestu, koneckonců už nemám ani ženu, se kterou bych jel. Nevěděl jsem, že jsem schopný takové zvrhlosti, ale tak nějak se ptám sám sebe, jestli k rozvodu s Marií nedošlo jen proto, že jsem měl chuť pro vás uspořádat večírek. Všechno to беру na sebe. Můj dárek pro vás je, že budu tím nejhorším, odstrašujícím případem, tím úplně na dně. Jestli se někdy budete cítit hrozně, jestli budete pátrat po tom, kdo může za vaše prohry, a budete se na sebe zlobit, vzpomeňte si na mě a já upřímně doufám, že vám hned bude líp.“

Všichni se smáli a tleskali. Pak jedna z přítomných začala vyprávět historku o tom, jak ji před třemi týdny vyhodili z práce, protože dostala záchvat smíchu kvůli takovému malému rozrušenému chlapíkovi, který tam po ní vyjel. Považovala ho za obchodníka plného testosteronu, a on to zatím byl mladý dobře oháknutý ředitel největšího klienta jejího šéfa... Nezaměstnaná, a k tomu mrtvá smíchy. Což byli okamžitě i všichni ostatní.

Večírek odstartoval svižně, jedni se svěřovali druhým, lidi si měli navzájem co říct. Nemluvili ale o televizi ani o ostatních zbytečnostech, které v našich životech naprosto bez užitku zabí-

rají místo. Nikdo se nepotřeboval opít, aby byl vtipný a cítil se dobře. Byli jsme tu mezi svými, mezi chybuujícími. Když se slaví narozeniny, něčí vítězství nebo nějaká šťastná událost, nikdy není taková atmosféra jako tady. Na takových oslavách je pokaždé nějaká hvězda nebo pár, kteří jsou osamocení na svém piedestalu, a ostatní okolo se na ně dívají. S oslavou našich proher bychom to tam asi vyhráli... Tady není žádné pódium, žádná falešná sláva, prostě máme radost, že žijeme. Zažili jsme všichni asi víc smutných věcí než těch, na které můžeme být hrdí. V každém případě já se ten večer o sobě mluvit neodvážila, přestože jsem slyšela hodně příběhů, které mě zbavily mých vlastních komplexů. Příliš mnoho strachu a studu. A přitom bych toho mohla tolik vyprávět! Kdybych se měla svěřit se vším, co jsem kdy pokazila, potřebovala bych na to celé měsíce, možná i víc, a to bych ještě musela mluvit hodně rychle...

Na ten večírek jsem přišla, abych byla s Jérômem, abych na všechno zapoměla a strávila tam pár pěkných chvil. Moje očekávání se naplnilo. Nicméně ani takové moc fajn věci nezabrání osudu, aby vás spustil z očí. Nikdy nevíte, v jaké chvíli vám půjde po krku a jakým způsobem. Já byla na řadě právě ten večer a posel, kterého mi osud poslal, vypadal dost legračně.

Šla jsem se nadýchat trochy čerstvého vzduchu na balkón a ocitla se ve společnosti všech kuřáků, kteří se tam schovávají jako zločinci na útěku. Byla tma a trochu zima. Pozorovala jsem čtvrt pod sebou. Jérôme bydlí v pátém patře a má nádherný výhled na střechy a na vedlejší park. Opřela jsem se o hliníkové zábradlí. Bylo úplně ledové. Zhluboka jsem se nadechla a ke své smůle jsem místo čerstvého nočního vzduchu nasála do plic něco ne úplně voňavého, co kouřil jeden vyšší chlapík opodál. Zakašlala jsem a zkusila štěstí ještě jednou. Hlavně to nevzdávat! Tentokrát už to bylo dobré, plíce mi zaplnil čerstvý vzduch. Ze svého místa jsem občas slyšela smích, který se mísil s hlukem usínajícího města. Cítila jsem se naprosto vyrovnaná. Radostí mě až lehce mrazilo.

Začala jsem přemýšlet nad vším, čím jsem prošla během několika posledních měsíců. Cítila jsem se dostatečně dobře na to,

abych na všechno mohla myslet s odstupem, jako by šlo o příběh jiné ženy, kterou můžu pozorovat zdálky. Nepřipadalo v úvahu, že by se mi v hlavě vynořily nějaké opravdové otázky, protože s těmi to nikdy nedotáhnu do konce. Je jich moc a jsou příliš pravdivé. Prostě jsem hledala nějaký celkový pohled na věc, neutrální, nezúčastněný, takový, abych se cítila aspoň na chvíli v bezpečí a mohla se po celém tom svém bitevním poli pohybovat bez jakéhokoliv rizika.

V tu chvíli jsem na sobě ucítila něčí neodbytný pohled. Otočila jsem se za ním a uviděla takového spíš mladšího muže. Měl na sobě úžasný nezávislácký svetr, ze kterého jsem byla celá paf. Nevím proč, ale jeho obličej mi okamžitě připomněl veverčí hlavu. Legrační černá očička, malý hbitý čumáček a zuby, kterými by mohl louskat ořechy. Zdravím svého posla osudu! Upřeně se na mě díval:

„Ahoj!“

„Dobrý večer.“

„Já jsem Kevin a ty?“

„Julie.“

„Ty jsi Jérômova kamarádka?“

„Jako všichni, co tady dneska jsou.“

„Ty, Julie, řekni mi – co nejhlupejšího jsi v životě udělala?“

Samotná otázka mě nevyvedla z míry tolik jako odpovědi, které se mi okamžitě začaly vybavovat. Mohla jsem mu vyprávět o tom, jak jsem při oblékání utíkala ze schodů a skončila na zemi s hlavou a rukama úplně nemožně uvězněnými ve svetru. Výsledkem byla zlomená ruka, dvě naražená žebra a na bradě modřina, která zmizela teprve po víc než měsíci. Mohla jsem mu říct, že to bylo při opravě elektrické zásuvky, když jsem potřebovala obě dvě ruce na zašroubování krytky a nenapadlo mě nic lepšího než si dráty přidržet ústy. Ještě hodinu potom jsem měla okolo hlavy jiskřičky.

Mohla jsem mu odpovědět padesáti různými stejně legračními způsoby, ale neřekla jsem nic. Jeho otázka na mě zapůsobila jako facka. Vůbec netuším, kdo to ten Kevin byl. Pak už jsem s ním znovu snad ani nemluvila, ale hlavu jsem měla úplně zava-

řenou. Největší hloupost, jakou jsem kdy v životě udělala? Musela jsem si hodně namáhat mozek, protože jich byla pěkná hromada. Mohla jsem si vybrat, jestli jejich seznam uspořádám abecedně, nebo chronologicky. Jedno ale bylo jisté: tentokrát sama sobě musím odpovědět. Mozek mi nenechal žádný nouzový východ. Jako by to byl signál, že čeká na to, až mě pěkně skřípne tváří v tvář existenční otázce, kterou jsem si už dlouho odmítala položit.

Tak jsem si tedy řekla, že odpovím čestně a pravdivě. Jsem tady, abych vám vyprávěla, co nejhloupějšího jsem ve svém životě provedla.

2. kapitola

Kosatka vznášející se ve vodě je něco nádherného. Její fascinující síla, plynulost pohybu a přesnost, s jakou se vrhá do vln, aby se následně pustila do pronásledování své kořisti. Má cenu bojovat, když jste se ocitli ve štychu?

Jmenuju se Julie Tournellová, je mi dvacet osm a mám depresi. Ne kvůli kosatce nad námi, ale protože se právě teď tenhle život neodvíjí přesně tak, jak mi ho popisovali. Jedno vím jistě – nikdy jsem neměla přijímat pozvání na jih. Zase jsem se nechala nacytat. Carole mi říkala: „Přijed' na návštěvu, bude ti u nás dobře. Od posledního společného víkendu uplynulo hodně času. Popovídáme si. A taky uvidíš svou kmotřenku. Dost vyrostla, je úžasná, udělá jí to radost. Tak přijed'!“

Je pravda, že Cindy dost vyrostla, a myslím, že to je teprve začátek. Normálka, je jí devět let. Taky je pravda, že je úžasná, ale protože jsem slíbila, že vám řeknu úplnou pravdu, musím dodat, že dojem popsatelný slovem „úžasná“ nepřezil první společně strávené ráno. Je to divné, že to říkám takhle, protože normálně děti miluju. Tedy myslím si, že budu milovat ty svoje, jestli nějaké jednou budu mít. A tak se jedné pěkné srpnové soboty ocitnu v Antibes, v aquaparku nacpaném mezi dvěma dálnicemi s několika tisíci dalších lidí a jdu se podívat na veliké ryby zavřené

v obrovských bazénech, které skáčou po malých sardinkách. Už je teplo, asphalt se lepí na nohy a cena jedné lahve vody je navázaná na cenu jednoho barelu ropy. Projdu parkovištěm plným rodinných aut s dětskými autosedačkami a říkám si, co na takovém místě vůbec pohledávám. Odpověď přijde v okamžiku, kdy Cindy koupím cukrovou vatu. Já mám na cukrovou vatu dobré vzpomínky. Když jsem byla malá, myslela jsem si, že je dobře, že se to trochu lepí na rty. Tati, mami, dlužím vám omluvu: cukrová vata je něco příšerného. Je to zkouška a taky pěkná ohavnost. Nejen že je vždycky příliš velká na to, aby ji dítě snědlo celou samo, ale navíc se vám dostane úplně všude. Nelepí se jen na rty, ale taky na nos, na oblečení, na vlasy. Nejhorší bylo, když mě ve frontě jakýsi velký chlap natlačil na Cindy a její cukrová vata se obtiskla na můj krásný světlý top. Jedna laskavá paní mi řekla, že se tomu říká „Spidermanovo prokletí“, podle pavučiny, která se taky lepí. A když k tomu přidám, že jsme se ještě ani nedostali do samotného aquaparku...

Před velkým představením delfínů jsme se nacpali do malých pavilonů plných plovoucích havěti a informačních panelů. „Zvířata jsou naši přátelé“, „Jsme za ně zodpovědní“, „Planeta Země je v nebezpečí“. To je pravda. Ale v takovýhle den, který je pro mě dost temný i přesto, že venku svítí slunce, se mi chce prohlásit sama sebe za ohrožený druh. Ale kvůli mně se nikdo žádné info-panely vyrábět nechystá.

„Jé, podívej, kmotříčko: želva a jmenuje se Julie! Jako ty!“

„Má tvoje oči,“ dodá Carole, celá rozjařená. „Ale zdá se, že ona si na rozdíl od tebe toho svého chlapa udržet dokázala...“

Nevím, z jakého zdroje pochází energie, díky níž se vtipu zasmějete, ačkoliv se vám v takové chvíli chce leda tak plakat. Je to asi ta samá síla, která vám zabrání vrazit své kamarádce za ten její bolestivý humor facku. Je horko, Cindy má žízeň, Cindy chce plyšáky a já bych chtěla umřít.

Zbytek víkendu je dlouhým sestupem do pekel. Pozvou vás do opravdové rodiny, která má dům uprostřed květinové zahrady. Před domem parkuje kombík, v obýváku se válejí hračky, všude na zdech jsou fotky. Říkají takové ty vtípky, které chápou jen oni

sami. A navzdory té roztomilosti, jejímž jsou důkazem, se v tom jejich světě plném lásky cítíte jako úplně cizí element. Ti, kteří mají to štěstí, že v takovém světě žijí, jej přitom považují za naprosto normální.

Cindy pro mě hraje na flétnu nějakou skladbu. Nepoznávám to. Pokažené *U jasných fontán*? Nebo zmrvená *Óda na radost*? Ne. Nová série imitátorů nějakého uhrovitého kalifornského puberťáka, jehož plakáty si vytapetovala zdi svého pokoje. Následuje ochutnávka spálených koláčů. Jestli jednou dostanu rakovinu, tak aspoň budu vědět, z čeho to bylo. Potom jsme spolu hrály hru „Nalič mě“. Měla jsem jí dát víc řasenky okolo nosních dírek, protože jí vůbec nevadilo napatlat mi rtěnku až do uší.

No ale to ještě nebylo to nejhorší. Carole nelhala: povídky jsme si.

„Máš vlastně štěstí, že je Didier pryč. To nebyl chlap pro tebe. Vždycky to bude jen desetiletý kluk a ty by ses o něj musela celý život starat.“

Všimněte si, že pokud vyměníte Didiera za Donovana a nakonec k tomu dodáte „chtěl jen tvoje peníze“, bude to vypadat jako dialog z amerického seriálu. Díky, Carole. Opravdu jsi mi pomohla.

Celou zpáteční cestu vlakem jsem plakala. Zkusila jsem úplně všechno, abych přišla na jiné myšlenky. V jednu slabou chvíli jsem si na nádraží koupila časopis o polštářcích proti bolestem hlavy a detoxikačních kúrách slavných. Nikdy jsem nemohla pochopit, jak můžou napsat článek o dětech, které umírají hlady, a zároveň hned na protější stranu plácnout top modelky v luxusních autech a vychvalovat hloupé hadříky, které se nedají nosit a jejichž cena odpovídá platu, jaký by ti nebozí špunti dostali tak za šest tisíc let práce. Stejně možná umřeli ještě předtím, než ten článek vyšel. Co jsme to zač, že tolerujeme něco takového? Prolistovala jsem se až k horoskopům. „Lev: naslouchejte svému partnerovi, jinak se bude ozývat hlasitěji.“ Jaký partner? Poslouchat, to jsem s každým z nich dělala, a výsledek... „Zdraví: nejezte velké množství čokolády.“ „Práce: dostanete nabídku, kterou nedokážete odmítnout.“ Tak tomu se říká senzační odha-

lení. Upřímně řečeno, ráda bych věděla, jak se člověk ve hvězdách dočte, že nemá jíst moc čokolády. Nevěřím, že by mi Pluto nebo Jupiter mohly říct, co mám jíst, a pokud někdo tvrdí opak, tak je přinejmenším šarlatán. Neumím se zajímat o drby o různých pseudoslavných hvězdách, které ze sebe vypouštějí ohromující hlášky typu: „Jsem připravena udělat cokoliv pro své štěstí“ nebo „Zbožňuju, když mě mají rádi“. Raději jsem ten časopis zavřela.

Pak jsem se pokoušela pochopit, co chtěla Cindy nakreslit na tu hezkou omalovánku, kterou mi darovala těsně před mým odjezdem. Kočka v nosiči na jídlo, kterou pak přejeli? Roztoč pod mikroskopem? Nijak to nepomohlo. Brečela jsem. Myslela jsem na Didiera. Říkala jsem si, co teď asi zrovna dělá. Jak strávil víkend? Nechal mě být před dvěma týdny, ale jsem si jistá, že už si někoho našel. Hudebník, motocyklista a pěkný chlap, takový nezůstane nikdy dlouho o samotě. Ten mi teda dal zabrat! Když už na to myslím, je to pěkný sprosták. Poznala jsem ho na koncertě. Nebylo to v žádné velké koncertní hale, ale v sále kulturního domu ve vedlejší vesnici Saint-Martin. Byl zpěvákem v alternativní rockové skupině Music Storm. Už jen to jméno mě mělo odradit. Byla jsem se dvěma kamarádkami. Dostaly jsme volňásky, tak jsme se šly podívat. Z toho rámusu mi úplně vylézaly oči z důlků. Bylo to něco příšerného, ale byl tam Didier, stál tam ve světle, mezi svýma hysterickýmá kámošema, kteří si o sobě myslí, že jsou rockové hvězdy. Zpíval cosi takovou skoro-angličtinou, ale byl tak krásný! Nejdřív ze všeho jsem si všimla jeho zadku. Moje kamarádka Sophie vždycky říká, že pěkný zadek mají jen hrozní chlapi. No a Didierův zadek byl naprosto úžasný. Po koncertě jsem se mu podívala do očí a všechno mělo rychlý spád. Pořád nevím proč, ale svedl mě. Z jedné čtvrtiny prokletý umělec, z další adolescent s nadbytkem energie a zbývající polovinu jsem nedokázala dost dobře identifikovat. Opravdová láska na první pohled. Ten prohnilec... Vždycky bychom si měli pamatovat, co se nám na lidech zalíbí jako první. Měla jsem zůstat u toho zadku. Chodili jsme spolu a já jsem s ním jezdila na všechny jeho koncerty. Já, která do šestadvaceti nevkročila ani do kavárny, jsem za tři měsíce znala všechny kluby v kraji. Kvůli

němu jsem nechala být své kamarádky. Říkal, že mě potřebuje. Nejhorší to bylo, když „tvořil“. Měl náladu pod psa, ale jen když byl se mnou. Celé hodiny třeba seděl bez hnutí u televize a najednou se rozčlilil. Jel se projet na motorce, muselo se jet koupit nějaké oblečení. Vždycky jsem slýchávala, že tvořící umělci procházejí podobným vývojem. Myslím, že s výjimkou těch, kteří mají talent, je to pravda. Trávili jsme spolu veškerý volný čas. Poslouchala jsem jeho vyprávění, že je potřeba udělat tisíce věcí; pozorovala jsem ho, jak listuje svými motorkářskými časopisy; dívala jsem se na něj, jak se se mnou miluje, když na to měl chuť; upřeně jsem ho sledovala, když hledal inspiraci o čemkoliv – na internetu nebo v sáčkích s medovými bonbóny. Co tak asi může složení medových bonbónů člověku vnuknout za nápad? Jak jsem mohla být tak hloupá... Abych mu pomohla, nechala jsem studia a vzala jsem narychlo práci v bance Crédit Commercial du Centre. Přes den jsem vstřebávala motivační školení, abych se naučila líp střelit úplně cokoli už tak finančně dost zruinovaným klientům, a večer následovaly koncerty a nervové záchvaty. A to vám ani nevyprávím o večeru, kdy se v jakémsi záchvatu megalomanie Didier vrhl do „svého“ publika, aby ho neslo na rukou jako rockovou hvězdu, jen s tím rozdílem, že v malém koncertním sále v Monjouilloux se dvacet přítomných plešatců rozestoupilo a on se rozplácl na zemi jako jogurt. Měla jsem v tom vidět znamení.

Didier se přirozeně nastěhoval ke mně. Všechno jsem platila já. Byla jsem jen jednou z jeho lásek. Dobře jsem o tom věděla, ale pokaždé jsem pro to našla nějakou omluvu. Tenhle příběh trval dva roky. Říkala jsem si, že spolu nemůžeme strávit celý život, ale často – a to už jsem vám přiznala – mi bylo zatěžko podívat se realitě přímo do tváře. Takže pan zpěvák odešel a já zůstala uvězněná v bance, „která jediná s vámi jedná čestně“, a dál si tam vydělávala na živobytí. Pak se to všechno zhroutilo. Nejdřív samotota, pak večery s ostatními osamocenými kamarádkami. Hrajeme přihlouplé hry, namlouváme si, že jsme svobodné a že život je bez těch pitomých chlapů o tolik lepší. Opakujeme si ta slova, která přestávají platit hned, jak se jedna z nás zamiluje. Navzájem jsme se takhle uklidňovaly, jak to jen šlo. Říkám „jedna z nás“, ale

bylo to spíš „jedna z nich“, protože pro mě to bylo jako přechod pouští. Nic, nada, que dalle, nichts. Na těch večírcích nás bylo čím dál míň. Někdy se některé z nás vracely. Klub opuštěných žen. Když na to tak myslím, tak nakonec to nejdojemnější bylo to, co jsme si neřekly. Ty pohledy, které měly větší hloubku než ta komedie, kterou jsme hrály, abychom vydržely. Byl to takový druh lítostivého soucitu, neobratného, nejasného, ale opravdového. Nevracely jsme se kvůli těm hloupým hrám, bylo to kvůli tomuhle, kvůli té opravdové cudné sounáležitosti. Zato když se vrátíte domů, čekají tam na vás ty skutečné otázky: Byla jsem už někdy doopravdy zamilovaná? Potkám někdy tu pravou lásku? A existuje vůbec láska?

Po dvou hodinách a sedmnácti minutách proplakaných ve vlaku jsem vyšla z nádraží a byla jsem přesně v tomhle stavu. Šla jsem pěšky přes půl města. Byl pěkný letní večer. Spěchala jsem, abych už byla ve své ulici, ve svém malém světě, ale osud se mnou ještě neskoncoval. Člověk si myslí, že ví, jak to v jeho okolí chodí, ale někdy stačí, aby se změnila nějaká drobnost, a vy s jistotou víte, že právě ona změní celý váš život. Jen ji nikdy nevidíte přicházet.

3. kapitola

Mám moc ráda svou ulici. Je v ní opravdový život, atmosféra. Domy jsou staré a vypadají jako lidské postavy. Na balkónech je plno věcí, rostliny, kola, psi. Pokud jde o obchody, jsme tu úžasně zásobeni: najdete tu úplně všechno, od malé knihovny až po prádelnu. Není to žádná velká tepna, takže ti, kdo sem přicházejí, tady vždycky něco dělají. Směrem na západ ulice mírně stoupá. Když zapadá slunce, člověk by si myslel, že o trochu níž najde přístav, horizont, moře. A to i přesto, že nejbližší pobřeží je stovky kilometrů odsud. Vyrostla jsem o pár ulic dál. Když se rodiče na důchod odstěhovali na jihozápad, chtěla jsem zůstat. Všechny tu znám a cítím se tu doma. Jen jedenkrát jsem měla chuť odsud odejít, a to bylo zrovna, když mě opustil Didier. Příliš mnoho vzpomínek – na něj tedy hlavně těch špatných. Všechno se ale rychle obrátilo v dobré. Obdivuju lidi, kteří odejdou do světa, kteří si sbalí kufry a jedou na rok do Chile, kteří si koupí letenku a někam letí, aby to tam viděli na vlastní oči, nebo ženy, které si vezmou Australana. To já nejsem schopná udělat. Potřebuju okolo sebe poznávací znamení, svůj svět a hlavně ty, kdo ho obývají. Je pravda, že já k lidem snadno přilnu. Život jsou pro mě hlavně ti, se kterými si ho společně vytvoříme. Miluju svoji rodinu, ale vidím ji jen dvakrát ročně. Své kamarády potkávám skoro každý

den. Být spolu každý den je někdy silnější pouto než to příbuzenské. Dokonce i moje pekařka, paní Bergerotová, je součástí téhle zvláštní rodiny. Popovídá si se mnou, pozná, jakou mám náladu, zná mě úplně odmala a jsem si jistá, že někdy přemýšlí o tom, že mi navzdory mému věku spolu s drobnými vmáčkne do ruky taky bonbón. Její obchod je hned vedle Mohameda. To je obchod, který se jmenuje prostě „U Mohameda“. Má otevřeno úplně pořád. Je to už třetí Mohamed, kterého znám. Myslím si, že se tak skutečně jmenoval jen ten první a ti po něm si nechávají říkat stejně, aby nemuseli měnit vývěsní štít.

Jak jdu dál do své ulice, cítím se čím dál lépe. Pokud jednoho dne ztratím ponětí o čase nebo se zblázním, mám k dispozici něco, díky čemu bezpečně určím, co je za den. Trik spočívá v čínském obchodníkovi, panu Pingovi. Někdy se ptám sama sebe, jestli i jeho jméno není falešné. Za pět let se jeho francouzština vůbec nezlepšila, ale jsem si téměř jistá, že to jen předstírá. Když chcete vědět, co je za den, stačí si přečíst jeho výlohu: v pátek tam má velkou reklamu na krevety na přírodní způsob. V sobotu jsou to smažené krevety se solí a pepřem. V neděli jsou to krevety s patero kořením. V pondělí jsou ve sladkokyselá omáčka – víc kyselá než sladká. V úterý jsou na sečuánské paprice a ve středu s ďábelskou omáčkou. Když budete v naší čtvrti, nikdy si je nekupujte ve všední dny. Jednou, když jsem se právě nastěhovala, jsem si je koupila ve středu večer. Bylo mi špatně jak psovi. Strávila jsem na záchodě celé tři dny. Ke konci už jsem si pročetla i telefonní seznam.

To pondělí, když jsem se vrátila, bylo ještě světlo a bylo příjemné teplo. Vychutnávala jsem si ten okamžik. Šla jsem okolo Nathalie, v jejích oknech bylo světlo. Jak jsem se blížila k sobě domů, zažívala jsem pocit srovnatelný s tím, když unavenýma nohama vklouznete do svých oblíbených papučí. Po třech dnech u Carole jsem konečně byla doma, na svém území. Myslím, že dokonce i ten blbec Didier pochopil, že se do těchhle končin nemá vracet. Mohamed na sebe zrovna uměleckými pohyby rovnal meruňky.

„Dobrý večer, slečno Julie.“

„Dobrý večer, Mohamede.“

Když jsem přišla před vchod do domu, všechno bylo na svém místě. Zadala jsem kód, zatlačila na dveře a šla přímo k poštovním schránkám. Otevřela jsem dvířka té své. Dvě složenky a reklama. Na jedné obálce bylo napsáno velkými písmeny, že můžu pro svou kočku vyhrát krmení na jeden rok zdarma. Nemám kočku a ještě na tom nejsem tak špatně, abych musela jíst kočičí konzervy. Hm, a to nám všichni pořád budou říkat, že nemáme plýtvat papírem a máme šetřit přírodu. Kdyby nás tím tak aspoň přestali zaplavovat...

Když jsem schránku zavírala, všimla jsem si jména na té vedlejší. Věděla jsem, že ten pár ze třetího patra odešel, protože s druhým dítětem už se do bytu nevešli, ale nevěděla jsem, že se tam nastěhoval někdo nový. Ricardo Patatras. No to je teda jméno! Není tady někde v okolí nějaký cirkus, že by se jejich klaun rozhodl žít tady...? No vážně, neměla bych se tomu posmívat, ale přesto. S přihlouplým úsměvem na rtech – prvním během tohoto víkendu – jsem si několik dalších vteřin znovu četla cedulku nového nájemníka.

Přišla jsem domů. Zavolala jsem Carole a řekla jí, že jsem dojela v pořádku a že se mě bohužel ten velký blondák na protějším sedadle ani nepokusil znásilnit. Pustila jsem kuchyňský robot, šla se vysprchovat a hádejte co? Nemohla jsem na to jméno přestat myslet. Jak je ten Ricardo Patatras asi starý? Jak vypadá? Uznejte, že takové jméno podnítlí vaši představitivost. Pokud by nad vámi bydlel nějaký obyčejný François Dubois, kterých jsou tisíce, máte pocit, že o něm všechno víte, i kdybyste se mýlili. Nakonec jistě že ano, protože když nad tím tak přemýšlím, znala jsem Françoise Duboise v osmé třídě na základce a naposledy jsem o něm slyšela mluvit květinářku. Zrovna utěšovala jeho matku, protože ho odsoudili ke dvěma letům podmíněčně a k obrovské pokutě za dovoz pančovaného olivového oleje. No co... Ale Ricardo Patatras, to je něco úplně jiného. Zní to úžasně, silně, jako jméno argentinského dobrodruha, který se bije za orangutany, jako příjmení člověka, který přišel na to, jak pražit kávu ve vysokých nadmořských výškách, nebo jako jméno velkého španělského kouzelníka,

který emigroval, protože zapíchl meči svou partnerku, a nikdy se z toho nevzpamatoval, protože ji tajně miloval. Tohle prosté jméno promlouvá o mnoha věcech, jen ne o obyčejném sousedovi z domu. A najednou jsem pod sprchou objevila nový cíl svého života: dozvědět se, kdo to je. Zastavila jsem vodu a sáhla pro ručník. V tu chvíli jsem na chodbě uslyšela kroky. Vrhla jsem se ke kukátku ve dveřích, jestli nejde nahoru zrovna on. Vystřelila jsem jako blázen a uklouzla. Kdybych si ráda hrála se slovy, mohla bych říct „patatras“, ale bylo to spíš „ratata“. Rozplácla jsem se jak dlouhá tak široká a válela se po zemi v hrozných bolestech. Jsem to ale hloupá! Ještě jsem toho chlápka ani neviděla, a už jsem udělala hloupost. Tahle byla první a rozhodně to nebyl poslední ani nejhorší z podobných kousků.

4. kapitola

Nevím, jestli existuje někdo, kdo rád pracuje v bance. Já tu práci nesnáším. Pro mě jsou banky symbolem úpadku naší civilizace. Klienti i personál jsou nešťastní, že tam musí chodit, ale nikdo z nich prostě nemá na výběr.

Každé ráno musíme po příchodu do pobočky ověřit stav bankomatů, a když něco není v pořádku, máme povinnost to nahlásit údržbářům. Když je tam potřeba něco jen vyčistit, musíme se o to postarat sami. Chápete to? Všude jsou nainstalované stroje, které nám berou práci, a my se o ně ještě máme starat. To je, jako byste měli na starost mimozemského parazita, kterého byste museli krmit, čistit mu zuby a ještě ho hezky obléknout. A přitom byste celou dobu věděli, že vás nakonec sežere. Na bankomatu dnes ráno byla jen samolepka propagující koncert nějakých rapperů. Já jsem si místo nich představila Music Storm a jejich turné. A to už mě nikdo nemusel nutit, abych tu nálepku odstranila. Pustila jsem se do její likvidace s nefalšovanou vervou.

Když jdu do práce před otevřením banky, musím projít bočním vchodem. Pokaždé když jsem uvnitř té skleněné budky, jsem úplně vyklepaná z představy, že si ta nemožná Géraldine splete tlačítko a místo, aby mi otevřela vnitřní dveře, stříkne mi do obličeje třeba slzný plyn, který čeká připevněný na stropě na svou

historickou příležitost. Živě si představuju, že se dusím jako rybička, kterou si někdo nese z obchodu v děravém igelitovém sáčku. Neskutečným způsobem u toho gestikuluju. Říkám si, jaká by asi byla moje poslední myšlenka. Asi bych ze sebe sotva vypravila něco chytrého, co by se dalo zapsat do historie. Bylo by to asi něco jako: „Ta mrcha Géraldine!“ Nikdy by se nestala zástupkyní šéfa, kdyby neměla nohy, které tak nádherně proporčně doplňují to, co chybí její sukni do délky.

Pro dnešek jsem pobyt v bočním vchodu přežila ve zdraví a dveře do pobočky se otevřely.

„Dobré ráno, Julie. Ale copak? Ty kulháš? Co se ti stalo?“

„Uklouzla jsem ve sprše.“

„Tys zase dělala nějaké hloupé prostocviky!“

Neodpověděla jsem. Chudák Géraldine. Je jasné, že s její tváří snů se jí nemůže stát, že by udělala nějakou takovou hloupost jako já. Dokonce ani když jde ven se smetím, tak se jí nic takového nestane. Myslím, že v jádru není zlá. Mám ji vlastně ráda. Když ale vidíte nádhernou ženskou, jak střídá chlapy, kdykoliv se jí zachce, a ještě se jí u toho daří v kariéře, tak si prostě pro svou spokojenost řeknete, že je to vlastně husa, protože tak trochu žárlíte.

Chystala jsem se usadit za přepážkou, když vtom od svého stolu vykoukl pan Mortagne.

„Slečno Tournellová, mohla byste za mnou na chvíli přijít, prosím?“

Mortagne je šéf pobočky. Kohout, který dohlíží na svoje hejno slepic. Naprosto nechutný člověk. Někdy mám pocit, že opravdu věří tomu, co říkají letáky, které rozdáváme klientům. Jeho oblek je naleštěný jako rytířská zbroj. Svět musí být pořádně mimo mísu, když někdo jako on dostal takovou funkci.

„Posaďte se, Julie.“

Dopadl do křesla jako letadlo, které přistává s poruchou dvou motorů. Zamhouřil oči a luštil něco na monitoru. Je úterý ráno, první pracovní den tohoto týdne a on do mě teď bude hustit nějaké naše „cíle“.

„To vy máte na starost účet paní Benzemové, že?“

Jasně, tupče, je to napsané na její klientské složce.

„Ano, já.“

„Minulý týden s námi téměř podepsala smlouvu na pojištění auta a bytu. Taky si chtěla otevřít spořicí účet pro svou dceru. A potom najednou nic. Měla jste s ní schůzku, ne?“

„Ano, minulý čtvrtek.“

„No tak proč jste jí nedala ty papíry podepsat?“

„Požádala mě o radu...“

„Tím lépe, to je velmi pozitivní. Jsme tady, abychom klientům radili.“

„Chtěla to všechno podepsat, protože jste jí výměnou za to slíbil věrnostní výhody.“

„To je pravda. Uzavřel jsem s ní dohodu férovou pro obě strany. I to patří k našemu řemeslu.“

No ne, podívejte se na ten jeho vítězný výraz, na jeho úžasnou kravatu a gel ve vlasech. Hňup ubohá! Žádná morálka ani zdravý úsudek. Kdybych byla muž, normálně bych vstala a načůrala mu na stůl. Prostě jen tak, abych mu velmi jednoduše ukázala, jak moc jím pohrdám. Vlastně si nejsem tak úplně jistá, že ženy jsou v těch věcech nějakým zásadním způsobem elegantnější než muži. Ve skutečnosti jde jen o to, že ženy mají omezenější možnosti čůrat si, kde se jim zamane.

„Rozuměla jste mi, slečno Tournellová?“

„Samozřejmě.“

„Tak mi to teda vysvětlete.“

„Neměla jsem to srdce nutit ji k popisu. Měla bych pocit, že zneužívám její důvěry...“

„Kde si myslíte, že jste? Tady není žádná charita! V tomhle světě platí jedno jediné pravidlo: když nesežerete vy je, sežerou oni vás. Takže pokud jde o to, nechat klienta podepsat poctivou smlouvu – a my koneckonců jsme tak laskaví, že klientům vlastně pomáháme –, nevidím důvod, proč by mělo jít o nějaké nucení k podpisu! Musíte pochopit filozofii tohoto povolání, jinak strávíte zbytek života na recepci.“

Podobal se pitbulovi s doktorátem z lhaní. Potom najednou jeho nenávidný škleb zmizel a přes obličej mu na moment pře-

běhl úsměv, který mi připomněl záškub svalů při elektrošoku. Pak, už jemnějším tónem, dodal:

„Dobrá, nezlobím se. Už tak vypadáte dost vystrašeně s tou vaší nebohou tlapkou. Protentokrát to ještě nechám být, ale příště vám budu muset ve vašem hodnocení udělit mínusový bod.“

Zvedla jsem se a odešla. Nikdy nezapomeňte na následující univerzálně platnou pravdu: nejhorší věc na světě nejsou důkazy proti vám, ale nespravedlnost.

Navzdory katastrofálnímu začátku dne jsem ani na chvíli nepropadla depresím. Myslela jsem jen na jedinou věc: až se budu dívat kukátkem dveří na chodbu, budu si dávat pozor. Za pár hodin konečně zjistím, jak vypadá ten tajemný Ricardo Patatras.

5. kapitola

Když jsem dorazila domů, vyzvedla jsem si ze schránky poštu, a když jsem se ujistila, že nikdo nejde ze schodů, stoupla jsem si na špičky a zjišťovala, jestli schránka pana Patatrasy také něco neobsahuje. Zhlédla jsem dvě nebo tři obálky, které si ještě nevyzvedl, z čehož se dalo usoudit, že se ještě nevrátil. Měla jsem tedy šanci, že ho uvidím, až půjde okolo mých dveří. Tedy pokud prostě nezapomněl – v takovém případě tady vystojím důlek pro nic za nic.

Uzrálo ve mně pevné rozhodnutí a vyrazila jsem nahoru do schodů. Můj večerní program byl nabitý. Naplánovala jsem si spoustu věcí. Vyzvedla jsem si jedny z těch novin zdarma, které jsou plné místních inzerátů s pracovními místy. Po tom výstupu s Mortagnem jsem usoudila, že je načase posunout kariéru jiným směrem. Udělala jsem si pohodlí, v konvici se právě vařila voda na čaj.

Můj plán je tak jednoduchý, že je tím pádem naprosto spolehlivý. Usadím se u stolu, protentokrát bez hudby, budu se probírat inzeráty, a jakmile na schodech zaslechnu kroky, vrhnu se ke dveřím – přičemž si dám dobrý pozor, jestli mám suché nohy a jestli nic nebrání, abych doběhla až k nim. Vlastně trochu přeháním,

protože z mého rohového obýváku ke vchodovým dveřím je to dobré dva metry sedmdesát...

Jsem u inzerátů lákajících lidi na práci doma – řeknu vám, že horoskop je teda důvěryhodnější – a najednou slyším hluk. Potichu se přikradu ke dveřím a přilepím obličej na kukátko. Někdo rozsvítil časovač. Jasně vidím šachtu schodiště, celou deformovanou, zakulacenou, jako bych ji sledovala skrze rybí oko. Slyším, jak někdo jde nahoru a táhne s sebou něco těžkého. Bušení je pravidelné. Můžu si oči vykoukat, abych viděla, kdo přichází. Kéž to je pan Patatras! Ta těžká věc, to bude určitě nějaká krabice s věcmi, které stěhuje. Jestli je starý nebo sympatický, tak vyjdu ven a pomůžu mu. Dlužím mu to. Myslela jsem na něj celý den. Najednou spatřím v oblouku schodiště v prvním poschodí stín. Není možné určit, čím to je silueta. Rozeznávám něčí unavený dech. Na opotřebovaném zábradlí zahlédnu ruku, která odpočívá každý krok. Najednou vidím obličej: je to paní Roudanová, stará paní ze čtvrtého patra. Normálně jsem ráda, že ji vidím, ale tentokrát teda ne. Táhne za sebou přeplněný nákupní vozíček – u staré ženy, která žije sama, je to zvláštní. Není to poprvé, co ji vidím s takovým nákladem. Je hubená, tak určitě moc nejí. Co jen s takovým množstvím jídla může dělat?

Jsem zklamaná a navíc se necítím dobře. Když vyjdu ven a paní Roudanové pomůžu, bude jí vadit, že ji někdo takhle překvapil, a bude si myslet, že veškerý svůj čas trávím špehováním příchoďů a odchodů svých sousedů. A když ven nevyjdu, budu mít špatné svědomí, že jsem ji nechala táhnout dál takový náklad. Je pravda, že paní Roudanová je laskavá, vždycky má pro mě milé slovo. Nikdy jsem ji neslyšela o někom říkat něco špatného. Cítím k ní náklonnost, protože žije sama a já mám s osamocenými lidmi soucit. Když mám špatnou, opravdu špatnou náladu, tak si řeknu, že za čtyřicet let na tom budu stejně jako ona. Budu jen jíst, abych přežila, ale přitom doma nebudu nikoho čekat. Navzdory prvotnímu impulzu jsem sama sebe nepřesvědčila, že je to dobrý nápad, jít jí pomoci. Zatímco se tady sama se sebou dohaduju, už bude desetkrát u sebe nahoře. Tak nic.

Znovu jsem se ponořila do inzerátů. Deprimující. Vyjde to stejně jako jít pást kozy do Pyrenejí. Kromě sýra tam můžete vyrábět chlupaté deky a slyšela jsem, že ze zbytku těch koz se dají dělat klobásy a paštiky. Není to o nic horší než prodávat spotřební úvěry.

Snědla jsem jablko a opět jsem zaslechla nějaký hluk. Vrátila jsem se na své pozorovací stanoviště. Tentokrát to byly rychlejší kroky. Nevím, kdo jiný by to mohl být kromě dívky ze čtvrtého patra, ale ta myslím odjela na prázdniny. Je to hloupost, ale srdce se mi rozbušilo rychleji. Objevil se nový stín, mužská ruka. Docela velká silueta. Už se měl vynořit v oblouku schodů, když vtom automatické světlo zhaslo. Všechno ztmavlo. Nevím, kdo to byl, ale upadl, a zdálo se, že pořádně. Znělo to, jako když na schody hodíte půl tuctu malých prasátek. Nadával. Nerozuměla jsem tomu, co říkal, ale soudě podle tónu dostal bůh co proto, možná to bylo i s lehkým přízvukem. To bylo k zbláznění! Nejraději bych otevřela dveře, znovu rozsvítila světlo a zalezla zpátky tak rychle, aby mě neviděl a já ho mohla pozorovat z bezpečí svého kukátka. Musel si hrozně ublížit. Hladil si ránu. Nevím kde, protože byla tma. Ještě vypustil pár dalších nadávek a pak šel poslepu dál. Té potvoře, která nastavila automatické světlo na tak krátkou dobu, bych nejradši vyškrábala oči. Ricardo Patatras je tady, cítím jeho přítomnost, slyším jeho kroky hned za mými dveřmi. Stiskne vypínač vedle mého zvonku. Znovu se rozsvítí, ale z tohoto úhlu ho nevidím. Marně se tisknu ke dveřím, jsem celá zkroucená, ale nedá se nic dělat. I ryby mají své tělesné limity. On mezitím pokračuje dál. Je to v pytli. Moje nálada splaskla jako děravý míč. Celý večer je v pytli. Život je na houby. Vesmír beztak nakonec vybuchne.

6. kapitola

Není to pro mě jednoduché, ale slíbila jsem vám, že budu upřímná. Takže tedy: od toho večera jsem žila jako divá zvěř, stala jsem se kořistí své vlastní chorobné touhy alespoň ho zahlédnout. Do práce jsem chodila jako oživlá mrtvola. Ani jsem nevěděla, s kým mluvím. Jen jsem všem říkala „ano“. Dokonce jsem přestala platit složenky... To všechno trvalo celý jeden den.

Následujícího večera jsem domů úplně běžela a hned jsem se dívala, jestli v jeho schránce nejsou nějaké dopisy. Dokonce jsem vylepšila techniku: zvednu dvířka schránky a malou baterkou si posvítím dovnitř, abych se ujistila, že dopisy uvnitř jsou dnešní. Je ze mě hotový blázen! Kdyby mě znal Hitchcock, natočil by o mně svůj nejlepší film. Jsem permanentně přilepená na dveřích. Už ani nejím. Dokonce si odpírám chození na záchod. Víím, že to je naprosto příšerné, ale dokonce jsem si říkala, že si poblíž dveřního kukátka postavím nočník. Přísahám, že jsem to nakonec neudělala.

Své stanoviště jsem zaujala v 18:15 a až do 23:30 jsem ho vůbec neopustila. Připadala jsem si jako korejský pohraničník. Prožila jsem si při tom čekání úplné peklo, vzrušení z toho, když se na chodbě rozsvítí světlo a je slyšet kroky. Naděje z každého příchodu, zpocené dlaně, adrenalin, oko celé unavené z toho, jak se

na svět snaží dívat z pohledu pstruha. A najednou se někdo objeví a já pokaždé zažívám vnitřní vzrušení srovnatelné jen s tím, které jsem prožila o vánocích jako šestiletá, když jsem trhala obaly dárků v naději, že najdu panenku, která křičí „jupí!“

Já viděla lidi! Pana Hoffmana, který si pořád píská stejnou písničku, paní Roudanovou, zase s tou taškou na kolečkách, profesora tělocviku ze čtvrtého patra, který se považuje za ztělesnění boha na zemi, a to dokonce i když je na schodech úplně sám. Od dveří už jsem se ani nehnula. Vroubky kukátka se mi obtiskly do tváře. Mohla bych vám odvyprávět minutu po minutě, kdo kdy do domu přišel nebo z něj odešel. Naučilo mě to aspoň jednomu: smůla existuje. Protože představte si, že během těch dlouhých hodin strávených na číhané ten pan Patatras prošel okolo několikrát, ale mně to z nějakého důvodu ani jednou nevyšlo.

Poprvé se to odehrálo ve tmě. Ten večer šel nahoru s velkou krabicí, která ho z poloviny zakrývala. Viděla jsem jeho nohy, chodidla a čtyři prsty. Když šel znovu okolo, zrovna mi volala matka. Naše konverzace trvala deset vteřin, ale rozptýlilo mě to a on toho využil. Opravdové prokletí.

Nebudu vám to vyprávět celé. Nakonec jsem ho zahlédla, ale když na to jen pomyslím, je mi špatně. Bylo to třetí den a jako každé ráno před prací jsem si zašla do pekárny pro croissant.

„Dobrý den, Julie. Dnes už chodíš o něco lépe.“

„Dobrý den, paní Bergerotová. Už je to opravdu lepší.“

Jak ona to jen dělá? Vždycky tak energická, stále usměvavá, lidem se věnuje se stále stejnou upřímností. Je to jedna z mála žen, na níž jsem viděla, že svého muže skutečně miluje. On pekl chleba, ona ho prodávala. A potom před třemi lety náhle zemřel. Ve svých padesáti pěti dostal infarkt. Tehdy jsem ji viděla jedenkrát plakat. Den po pohřbu znovu otevřela. Neměla co prodávat, ale otevřela. Takhle to trvalo týden. Zákazníci přicházeli a ona seděla celá zničená na svém obvyklém místě za kasou. Pokaždé jí řekli pár slov útěchy a sotva se odvážili rozhlédnout po prázdných regálech. Čtrnáct dní v celé čtvrti nebyl chleba. Taky kvůli tomu mám tohle místo ráda. Mohamed toho totiž nevyužil, aby prodával suchary nebo nabral nové zboží. To on vlastně podal

inzerát a o měsíc později paní Bergerotová už zaměstnávala nového pekaře. Julien je mladý a jeho chleba je lepší, ale nikdo mu to nikdy neřekne.

Toho rána to jako obvykle vonělo teplým pečivem. Vanessa, prodavačka, urovnávala za sklem croissanty. Vždycky jsem zbožňovala tu rozkošnou a jedinečnou vůni. S každou další várkou to voní až na ulici. Dala bych nevímco za to, abych mohla bydlet v bytě nad pekárnou a pořád vdechovat tu vůni. Vyměnily jsme spolu pár slov a paní Bergerotová mi zabalila croissant. Když už jsem se chystala rozloučit a odejít, zadržela mě.

„Počkej, půjdu s tebou. Musím ještě něco říct Mohamedovi, už zase mi překážel na chodníku s tou svou zeleninou.“

„Můžu mu to říct, jestli chcete.“

„Ne, aspoň budu mít trochu pohybu a taky se snažím, aby pochopil, že není dobré zabírat ostatním jejich teritorium.“

„Myslím, že s vámi bude souhlasit, paní Bergerotová...“

„No tak proč tu svou zeleninu opírá o moji reklamu na zmrzlinu?“

Šla se mnou ven a myslím, že se chystala spustit jednu z těch ekonomicko-politických tirád, kterými častuje chudáka Mohameda. To by člověk řekl, že se dva mezinárodní koncerny hádají o trh o hodnotě několika miliard dolarů.

Najednou úplně změnila téma a prohodila:

„Ten nový od tebe z domu je vlastně celkem hezký chlap.“

„Kdo?“

„Pan... Pataillas.“

Myslela jsem, že se udusím.

To není přesné! Jmenuje se Patatras. Honem mi ho detailně popište! Máte jeho fotku? Nikdo na toho člověka nečeká tak moc jako já. Každý večer kvůli němu tvrdnu doma. Proč bych měla být jediná, kdo ho ještě neviděl? Dobrý bože, já uvidím jeho obličej jako poslední ze všech, a to jsem určitě byla první, kdo se posmíval jeho jménu!

Opanovala jsem se:

„Aha, je sympatický?“

„Myslím, že má určité kouzlo. Ráno odchází z domu až po tobě, ale určitě se s ním už brzy setkáš.“

Z téhle věty jsem málem zešilela. Copak já jsem z těch, které se mají spokojit s nějakým „už brzy“? Tak jsem si dala ultimátum. Spatřím ho ještě dnes večer a použiju k tomu všechny možné prostředky. Jestli to bude nutné, budu na schodech dělat mrtvou a čekat, až se vrátí domů a najde mě. Usadím se před jeho dveřmi a budu předstírat slepou ženu se ztrátou paměti, anebo ještě líp, zazvoním na něj jako podomní prodejce kalendářů s šestiměsíčním předstihem, jen abych to stihla dřív, než budou požárníci nebo metaři prodávat ty svoje. Nesejde moc na tom, co udělám, ale slavnostně jsem si přísahala, že ani jeden jediný večer už nestrávím s okem přilepeným na dveřích.

Dokonce jsem ani neslyšela Mohameda, jak se dohaduje s paní Bergerotovou, jako to ostatně dělají každý den. Odešla jsem do práce, jako bych šla na frontu. Toho dne jsem všem říkala „ne“. Na konci dne jsem si uklidila stůl a raketovou rychlostí vyrazila domů. Samotné drama se odehrálo právě během mého příchodu.

7. kapitola

Nejprve je na řadě inspekce poštovní schránky. Stojím na špičkách. Osvětluju vnitřek schránky, kde vidím tři obálky. Na někoho, kdo se nastěhoval teprve před několika dny, dostává hodně pošty. Zahlédnu nějaký oficiální dopis, možná z úřadu nebo z ministerstva. Co to je? Jestli se to dozvím, pomsta je moje. Když už všichni okolo viděli jeho obličej, jen já ne, tak se aspoň jako první dozvím, co dělá. A potom zase já budu moci bezelstně prohlašovat: „Á, tak vy jste to nevěděli?“

Zkouším obálky co nejlépe osvětlit, ale kvůli té vrchní nemůžu přecíst, co je na té další. Baterka je dlouhá tak akorát, abych s ní mohla tu první obálku posunout, přesně se vejde do šterbiny schránky. Nacpu ji, co to jde nejdál. Ještě chybí několik centimetrů. Držím ji jen špičkami prstů, zkusím to ještě kousek. Skoro už to je a najednou: bumtarata do Patatrasovy schránky! Osud mi ušetřil další ránu! Rozsvícená baterka spadla mezi jeho poštu! Najednou jeho schránka vypadá jako malý dům pro panenky osvětlený zevnitř. Aha, tak tamhle dáme obývací, tady bude kuchyň, a až panenka Jupí dostane klíč, může jít dovnitř. No já jsem snad úplně zešílela! To jsem zase udělala hloupost! Musím odtamtud tu baterku dostat! Zkouším to prsty – koneckonců baterka není tak daleko. Musí se mi to podařit, mám tenké prsty.